

k v y b r á n í, dokud vymáhající věřitel příkázanou pohledávku skutečně nevybral a dokud jí ke svému uspokojení nepoužil. V souzeném případě však rekursní soud přehlédl, že jeden z poddlužníků, Poštovní spořitelna, podle příkazního usnesení prvního soudu vymáhající věřitelce před povolením odkladu již plnila zaplativši jí 127 Kč 50 h dne 5. ledna 1933. Tímto plněním byla exekuce na tuto pohledávku již u k o n č e n a, odklad exekučního řízení jest již pojmově nemožný. Podle § 44 třetí odstavec ex. ř. má soud, povoluje odklad, zároveň vysloviti, na jak dlouho se exekuce odkládá. Rekursní soud opomenul tak učiniti, pročež i v tomto směru bylo rekursu vyhověti. Rekurentka ani netvrdila, že by povolením odkladu příkázání k vybrání (bez zrušení zabavení pohledávky) bylo uspokojení jejího nároku ohroženo, a nebylo proto třeba uložiti povinnému složení jistoty (§ 44 druhý odstavec ex. ř.).

Čís. 12969.

Lékárník, jenž vydal pojištěným členům Léčebného fondu veřejných zaměstnanců přípravky bez předepsaného schválení okresního sboru tohoto fondu, nemůže se domáhati jich zaplacení na fondu.

Význam dodatku »necesse« na receptu.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1933, Rv I 1649/31.)

Žalující lékárník vydal na 146 receptů předepsaných pro Léčebný fond veřejných zaměstnanců různé lékárnické přípravky a léky v ceně 3.111 Kč. Částka tato nebyla žalující straně Léčebným fondem veřejných zaměstnanců v Praze honorována s poukazem k tomu, že šlo vesměs o přípravky a léky, které mohou býti předepsány a vydány jen na zvláštní svolení Léčebného fondu. Žalobu proti Léčebnému fondu veřejných zaměstnanců p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e zamítl. D ů v o d y: Žalující strana se vymlouvá, že výměry, podle nichž je vázána vydávati určité léky na zvláštní svolení Léčebného fondu, nikdy nedostala a že jí ani nebylo známo, že byly vydány. Podle znaleckého posudku má soud za zjištěno a prokázáno, že předepsané léčebné přípravky a léky jsou vesměs takové, že bez schválení okresního sboru, bez zvláštního povolení a potvrzení nelze je vydati. Ani na jednom z receptů není povolení okresního sboru Léčebného fondu vyznačeno. Soud má proto za to, že žalobce vydal léčebné přípravky a léky, aniž šetřil příslušných předpisů na vlastní nebezpečí. Okolnost, že na některých receptech je vyznačeno slovo »necesse« a pod., není rozhodná, jelikož vždy je třeba zvláštního potvrzení Léčebného fondu. Na omluvu žalující strany, že neznala dotyčné předpisy a je také od Léčebného fondu neobdržela, nemůže soud vzíti zřetel, ježto, jak z upozornění natištěného na druhé straně těchto receptů má soud za zjištěno, jest příslušný výpis z těchto předpisů na každém receptu vyznačen. Ostatně je a bylo povinností žalující strany jako lékárníka si zaopatřiti přesné předpisy a jich neznalost ho proto neomlouvá. Poněvadž žalující strana

vydala léky a léčebné pomůcky proti předpisům, nebyla žalovaná strana povinna je honorovati. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Nesprávné posouzení spatřuje odvolatel v tom, že prvý soud vztahuje předpis o nutnosti schválení okresního sboru k předpisování seriových injekcí, výživných přípravků, léčivých vín, vod atd. i na lékárníky, ač podle upozornění na rubu každého receptu platí jen pro lékaře, a že nepřihlíží k tomu, že recepty označeny byly slovem »necesse«, což zavazovalo žalobce k vydání léků bez dalšího zkoumání, a že jen na základě toho bere za dokázáno, že žalobce nebyl oprávněn k vydání léků bez schválení okresního sboru. Ale žádná z těchto výtek není opodstatněna. Podle odstavce třetího upozornění na všech receptech mohou býti seriové injekce, výživné přípravky, léčivá vína, a vody a ostatní léky tam uvedené předpisovány jen se schválením okresního sboru a podle první věty upozornění nemá pojištěnec jinak nárok na předepsaný lék. To znamená, že lékař smí předepsati lék i bez předchozího svolení okresního sboru, ale pojištěnec má nárok na vydání léku v lékárně jen, když okresní sbor lékařův předpis schválí. Předložil-li pojištěnec v lékárně lékařův předpis bez tohoto schválení okresního sboru, nemá nárok na lék a tudíž ani lékárník není oprávněn mu jej vydati na účet žalovaného fondu, to ani tehdy, když lékař připiše na recept slovo »necesse«. Toto slovo znamená jen, že vydání léku je nutné, ale to ještě neodstraňuje nutnost schválení okresního sboru.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolatel dovozuje, že se upozornění na rubu receptů nevztahuje na vydání léků lékárníkem, nýbrž jen na předpisování léků lékařem žalovaného fondu, a že lékárník musí uposlechnouti lékařova předpisu. Avšak v souzeném sporu nejde o to, byl-li žalobce jako lékárník povinen na lékařský předpis vydati uvedené v něm přípravky, nýbrž jádro sporu jest v tom, zdali žalobce jest oprávněn za přípravky vydané pojištěným členům žalovaného fondu požadovati zaplacení na žalovaném fondu. Již v rozhodnutí čís. 12.170 sb. n. s. bylo vyloženo, že recept vyplněný smluvním lékařem Léčebného fondu veřejných zaměstnanců jest listinou obsahující příkaz, by na účet fondu byly jeho pojištěným členům lékárníkem vydány léky nebo jiné léčebné pomůcky v receptu předepsané. V souzeném případě byl však tento příkaz omezen upozorněním otištěným na zadní straně receptu a bylo na žalobci jako lékárníkovi, který se musí přirozeně obeznámiti s celým obsahem receptu, aby si i tohoto upozornění povšiml, přečetl si je a jeho dbal, než vydal předepsaný přípravek na účet žalovaného fondu. Z upozornění na zadní straně receptů musil žalobce seznati při obyčejné pozornosti, jaké ve svém povolání jako lékárník musí dbáti, že pojištěnec nemá nárok na poskytnutí některých přípravků bez schválení okresního sboru a že tedy Léčebný fond veřejných zaměstnanců není povinen, aby za takové přípravky vydané pojištěnci bez tohoto schválení lékárníkovi platil. Vydal-li žalobce lékárnické přípravky bez předepsaného schvá-

lení okresního sboru, učinil tak na svůj vrub a na své nebezpečí, neboť překročil příkaz na receptu a nemůže tedy požadovati zaplacení za vydané přípravky na poukazujícím fondu (§§ 1403 a 1016 obč. zák.). Význam dodatku »necesse« na receptu byl zcela správně vysvětlen již odvolacím soudem.

Čís. 12970.

Ručitel ze záruční smlouvy za poskytnutý úvěr, za závazky z důvodu správy a z náhrady škody jest oprávněn, pokud není smlouvou stanoveno jinak, vypovědět záruční poměr jednostranně, což má v zápětí, že se jeho ručení nevztahuje na závazky a dluhy, které vzniknou teprve později a nejsou ve spojitosti se závazky povstalými v rámci záruky před prohlášením. Závazky, vzniklé v době před vypovědí, zůstávají nedotknuty.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1933, Rv I 442/32.)

Kauční listinou ze dne 22. června 1920 svolila žalobkyně ke zřízení zástavního práva na své nemovitosti až do nejvyšší sumy 50.000 Kč k zajištění všech pohledávek, které by vzešly žalovanému proti žalobkyni nebo jejímu manželovi z poskytnutého úvěru z důvodu ručení nebo náhrady škody. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalovaném, by byl uznán povinným dáti svolení k tomu, by zástavní právo, váznoucí pro kauční pohledávku žalovaného až do výše 50.000 Kč na nemovitosti žalobkyně, bylo vymazáno a by byla vystavena kvitance za účelem výmazu způsobilá ke vkladu do pozemkových knih. Žalobní žádost opodstatňovala žalobkyně tím, že k žalovanému prohlásila, že nepřejímá další ručení za dluhy svého manžela. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by o ní dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Odvolací soud zastává právní názor, že žalobkyně mohla jen se souhlasem žalovaného zrušit převzatý záruční závazek, ježto jde o smlouvu dvoustrannou, že tedy ke zrušení jejího závazku nestačilo o sobě jednostranné její prohlášení, zjištěné odvolacím soudem, že, bude-li vyřízena věc s firmou H., nechce již o ručení nic věděti, nýbrž že by k tomuto jejímu prohlášení býval musil přistoupiti buď výslovný nebo mlčky učiněný vážný projev žalovaného, že se zrušením souhlasí. S tímto názorem odvolacího soudu nelze souhlasiti. Jest sice správné, že záruční smlouva jest smlouvou oboustrannou, avšak z povahy smlouvy oboustranné nutně neplyne, že k jejímu zrušení jest nezbytně třeba souhlasné vůle obou stran. Vždyť na příklad i smlouva nájemní nebo zápůjčka jest smlouvou oboustrannou, a přece lze obě tyto smlouvy zrušiti jednostrannou výpovědí kdykoliv, pokud tomu nebrání